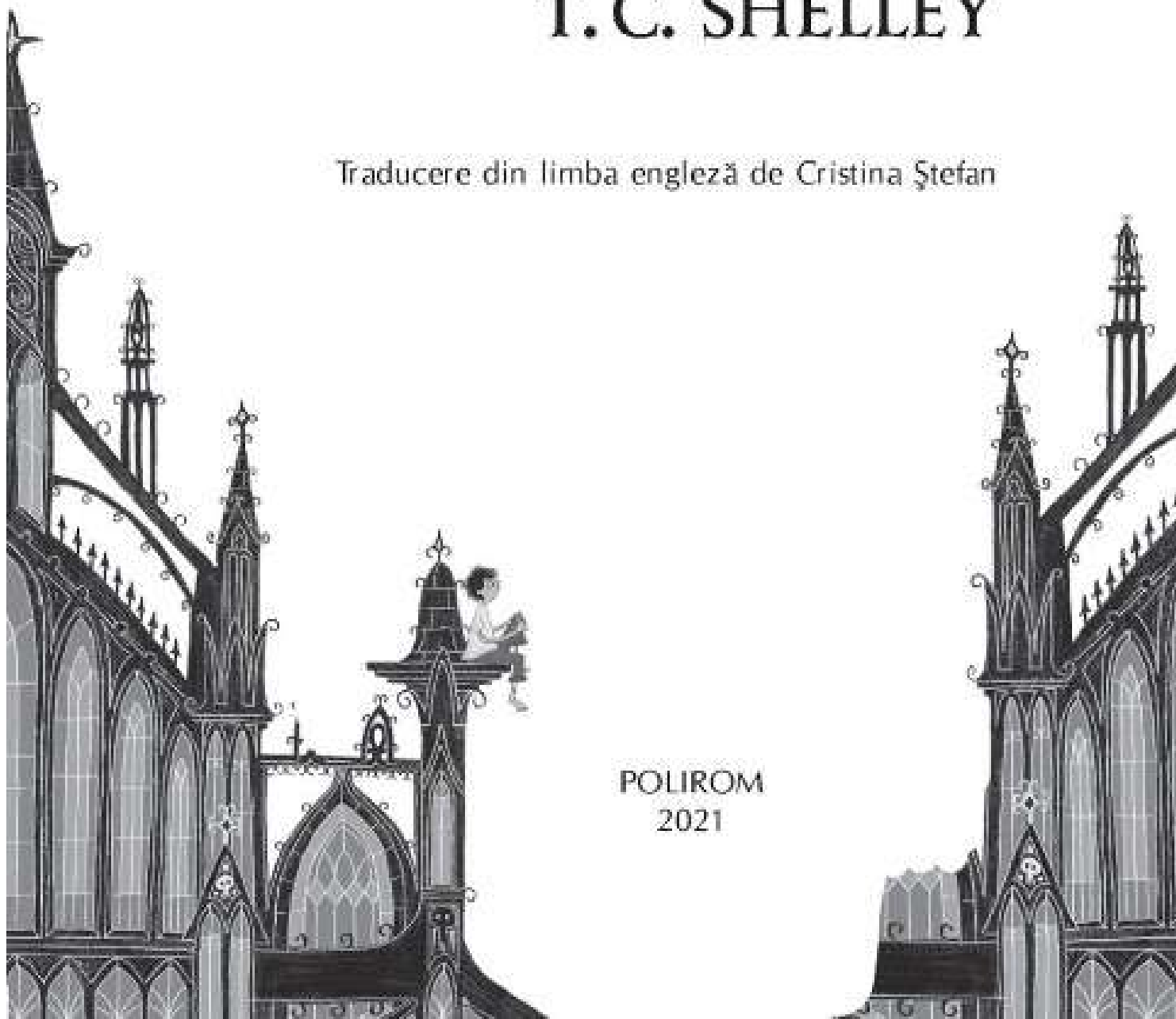

MONSTRUL CARE NU ERA

T. C. SHELLEY

Traducere din limba engleză de Cristina Ștefan

POLIROM
2021

CAPITOLUL 8

Se trezi în întuneric, cu o durere de cap. Lingușitorul îi ținea o copită grea peste gură.

Dedesubt, de pe acoperișul catedralei, îl auzi pe Bășică spunând:

— Păi, nu știu eu, nu-i așa?

— Io cre' că știi mai multe decât zici, răspunse o voce bubuitoare, mârâind.

— Neah, zise altă voce gravă. Ce să știe un gargui?

Băiatul-piticanie se așteptă la un răspuns grosolan din partea lui Bășică, dar acesta nu veni.

— O să ne-ntoarcem să vorbim cu tine. Să nu care cumva s-o-ntinzi, pentru binele tău.

Se auzi cum niște picioare grele ca bolovanii se îndepărtează de catedrală, apoi cum pașii amuțesc brusc, dispărând în cel mai apropiat canal, bănuie băiatul-piticanie.

Buf! Cei trei gargui se aplecară peste el.

— Pune sacul de dormit în jurul lui, zise Bășică. Grăbește-te.

Îl traseră de membrele amorțite. Lingușitorul smuci sacul de pe el și i-l puse în jurul umerilor.

— Și rucsacul. Gata. Tre' s-arate complet diferit. Nu doar o căpățână bombată.

Țuțuroi ciuguli materialul printre bretelele băiatului-piticanie. Bășică îi trase pânza peste rucsac, aproape de cap.

— Du-te și stai de pază, Țuțuroi, zise Lingușitorul.

Băiatul-piticanie întrebă:

— Ce se întâmplă?

— Mațe-Tunătoare încă-i pe urmele tale, zise Bășică. Au venit niște troli să-și bage nasul și să pună întrebări. Devin cam agitați când e să urce clădiri de-ale oamenilor, se rup ușor bucăți din ele, așa că nu vin aici, dar tu trebuie oricum să pleci.

— Dacă Mațe-Tunătoare te voia numai pe post de gustare, povestea s-ar fi terminat de mult, adăugă Lingușitorul. A trimis unii dintre ai' mari la vânătoare să caute „sosia“. Sunt așa zgomotoși. Cum de nu te-ai trezit?

— Eram obosit. Unde-i soarele?

Bășică clătină din cap.

— A dispărut de-o grămadă de timp. E devreme. Aproape dimineată.

Împunse rucsacul băiatului-piticanie într-o poziție incomodă.

— Au amenințat că se-ntorc, deci catedrala asta-i cam prea interesantă pentru gusturile mele. Vreo urmă de ei? îl întrebă el pe Țuțuroi, care se ghemuise pe pinaclu, clipind în întuneric.

Felinarele îi luminau tulburător capul de piatră și partea de sub cioc.

— Am văzut un goblin mai devreme, mda, și nu-s niciodată goblini pe-aici. Plecăm până nu-s șanse prea mari să te vadă. Capu' jos și-n patru labe. Nu te uita la nimeni cu ochii ăia frumusei ai tăi. Bine?

Haita se grăbi spre zid. Băiatul-piticanie auzi motorul unei mașini huruind dinspre străzile de jos.

Bășică privi peste margine, uitându-se la trotuar, până să le facă semn că-i în regulă. Câțiva oameni mergeau pe alei, dar nici unul nu se uita în sus.

Începură să coboare, lipiți de zid. Băiatul-piticanie zări o ceată de bongi ieșind prin grilajul unui canal și grăbindu-se pe trotuar, chicotind și alergând, îndreptându-se spre magazinul de ciocolată al lui May. Se întrebă ce fel de monștri mai umblau noaptea pe străzile acelea.

— Hai mai întâi la școală. N-o să te caute acolo. Verific io dacă-i liberă strada și dup-aia o luăm la goană, zise Bășică.

Lingușitorul scânci.

— N-am văzut niciodată strada atât de aglomerată.

Bășică mârâi.

— Ești așa o pacoste, Piticanie.

Coborî zidul catedralei cu capul în jos, iar băiatul-piticanie se grăbi în urma lui, atingând cu piciorul

pământul rece. Nu se putea stăpâni: era fascinat. Puse mâna pe pământ și-și lăsă palma să mângâie degețelele verzi care unduiau.

— E iarbă, zise Lingușitorul.

— Hei, nu acuma. Avem chestii mai importante pe cap. Știam io că nu tre' să te las s-aduci acasă năpârstocul. Acum ne-am pricopsit cu goblini și troli care patru-lează-n sus și-n jos pe strada noastră.

Niște spiriduși trecură pe lângă ei, înhiontindu-i și dansând înspre leagăne. Unul se uită la băiatul-piticanie, se opri și privi mai cu luare-aminte, dar apoi îl strigă alt spiriduș și fugi să se urce pe scaunul tare din lemn.

Oftatul lui Bășică răsună lovindu-se de cărămizile cenușii.

— Măcar merge deghizarea. S-ar putea să scăpăm întregi. Hai.

Băiatul-piticanie o luă la fugă ca să țină pasul cu garguii. Rucsacul și sacul de dormit boțit se bălăngăneau și fâlfâiau pe lângă el.

— Unde mergem?

— Îl punem la adăpost și dup-aia ne-ntoarcem aici, zise Bășică. Asta ca să fii în siguranță, Piticanie. Ești pe cont propriu acuma.

Lingușitorul îl împunse pe băiatul-piticanie în spate.

— Doar noaptea asta. Găsești un loc unde să te-ascunzi și noi îi spunem lui Daniel dimineață. O să vină el să te ia. N-o să pățești nimic.

Stăteau în stradă, uitându-se în stânga și-n dreapta. Nu erau mașini, majoritatea semafoarelor mergeau și

singurele lumini în afară de ele erau punctele roșii de deasupra ușilor magazinelor din față. Pielea băiatului-piticanie se umezise sub rucsac și sub straturile sacului de dormit, căldura și frica transpirau din el, iar inima neantrenată îi bubuia în piept. Se strecurară pe lângă zidul catedralei, aproape fără să scoată un sunet; doar picioarele din piatră se frecau de beton. Bășică le făcu semn spre trotuar. Lingușitorul, băiatul-piticanie și Țuțuroi se apropiară și pășiră sub felinarul din fața bisericii.

Ceva hârșăi, doar un sunet de piele bătătorită frecându-se de piatră, undeva în spate, aproape de ușa catedralei. Bășică se întoarse primul, umbra lui întinzându-se pe toată strada, în lumina stridentă a felinarului.

O siluetă se mișcă lângă catedrală. Se opriră, holbându-se la ea, în vreme ce un corp mai înalt și decât ușa se îndepărta de zid. Pasul său făcea strada să se cutremure. Lingușitorul chițai. Fiecare dintre mâinile căpcăunului era mai mare decât băiatul-piticanie, iar ghearele sale lungi reflectau lumina felinarelor. Ochi întunecați, adânciți în orbite i se vedeau pe capul ca un dovieac, de mărimea unui bolovan. Bășică trecu în tăcere în fața băiatului-piticanie, aproape ascunzându-l vederii.

— Caut o piticanie. Arată a om, se auzi vocea bubuitoare, ca un camion, dinspre ușă. N-ați văzut așa ceva? Mi s-a zis că s-ar putea să fiți voi haita pe care-o căutăm.

Lingușitorul scânci:

— Cine-a zis? Mațe-Tunătoare?

Însă căpcăunul nu-i răspunse. Îl privea cu atenție pe băiatul-piticanie, bine înfofolit.

— Uite-l.

Bășică se întinse în față. Stătea ca o barieră între căpcăun și copilul-piticanie.

— Nu e...

— Am io față de prost? Dă-ncoa' piticania și nu se sparge nimeni.

Bășică deschise gura, dar nu putu să scoată un cuvânt. Îi ieși ceva ce suna ca vântul printr-un jgheab.

— Deci, pisicuțo! zise căpcăunul. Asta zici? Crezi c-am față de prost?

— Nu, nu.

Bășică se făcu mic când căpcăunul se apropie, cu ochii țintă la piatra care tremura.

Băiatul-piticanie duse degetele la gură, înăbușindu-și cu greu un țipăt. Se uită la orizont, la primele urme de rozaliu care începeau să apară.

Căpcăunul făcu doi pași cutremurători în față, se aplecă și-l apucă pe Bășică.

— Nu tolerez insubordonarea.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, zise Bășică.

Căpcăunul ridică garguiul în dreptul ochilor. Bășică strânse pleoapele tare și scheună. Când căpcăunul îl ridică peste cap, garguiul începu să se tânguiască și să se zbară.

— Haideți! șuieră Lingușitorul către băiatul-piticanie, iar el și Țuțuroi o luară la goană în umbra bisericii.

Băiatul-piticanie se întoarse și-l văzu pe Bășică dând din labe și zgâriind aerul. Scheuna ca un pisoai.